

En Joan Garriga, en representació de l'Associació Cultural, Francesc Roma, autor dels llibres i Jordi Icart, en representació de l'AEG, presenten a Granollers el llibre "Història de l'excursionisme català", d'en Francesc Roma. Foto Maure Luis

tre excursionisme, el CEC s'adherí al Congrés Alpinista Internacional de París (1900).

Segons J. Iglésies l'alta muntanya entra dins de l'excursionisme amb Lluís Marià Vidal i Carreras, president del CEC. Obrí camí cap al Pirineu en 1904. Estudià les ciències naturals i també col·laborà amb el fundador de l'espeleologia.

Amb Norbert Font i Sagué, clergue, neix un altre aspecte excursionista: L'espeleologia. Inicià els descens a les profunditats de la nostra terra. Algunes de les exploracions foren al massís del Garraf. També féu un estudi del Vallès. Molt interessat per les ciències naturals, la geologia en particular; defensà l'excursionisme científic. Destacava l'observació, l'estudi i l'anotació per part dels excursionistes aportant dades als científics del moment.

La finalitat era fer un estudi sobre l'aprofitament de l'aigua per a l'agricultura i la indústria. De treball històric-arqueològic volia fer la història de Catalunya.

Dionís Puig, fill adoptiu de Granollers, és un dels introductors de l'espeleologia a Catalunya. També està molt interessat per l'estudi meteorològic, ja que estàvem en un país agrícola.

A partir del 1904 en el Butlletí del CEC trobem escrits sobre excursions a la neu: Al Pirineu o al Montseny. Els excursionistes busquen experiències, impressions diferents. Així que a l'abril del 1905 es compra la primera tenda per a ús dels socis i es funda la secció d'esports de muntanya dins del CEC. Les excursions del CEC giren cada cop més cap al Pirineu i en 1906 es publica la guia de Juli Soler i Santaló sobre la Vall d'Aran.

Les excursions preferents foren el Pedraforca, el Canigó, el Cadí i tenim les figures representatives d'Eduard Vidal i Riba i Albert Santamaria que l'any 1907 anaren a Chamonix per conèixer des de prop els esports d'hivern a l'estranger i poder admirar paisatges i recórrer els territoris a qualsevol època de l'any. Per estrenar el material de neu, ens diu Francesc Roma, que un dels llocs escollits fou el Montseny, a més a més del Pirineu.

Així que l'any 1907 entrem de ple en l'època alpinista amb la integració del Centre Excursionista de Catalunya a la Federació de Societats Pirineïstes.

Altres excursions són als Rasos de Peguera i als Encantats per part del Centre Excursionista del Bages que en 1924 neix una secció d'esport de neu i a partir d'aquest moment l'excursionisme és considerat un esport.

Tot aquest procés té un punt culminant l'any 1908. Data en què arriba material de Zúric i s'estrena als Rasos de Peguera i al Montseny.

Vidal i Riba insisteix que l'excursionisme contemplatiu i esportiu va salvar el futur del Centre Excursionista de Catalunya.

Dintre de l'excursionisme no es pot escapar el corrent de la competitivitat. A Catalunya les curses de muntanya s'inicien el 1914. Es feien recorreguts per Sant Llorenç del Munt, el Montseny, el Montnegre i el massís del Garraf.

L'any 1927 el Centre Excursionista "Rafael Casanova" establí les marxes excursionistes de regularitat, així la filosofia competitiva minvava.

Segons Josep Iglésies només s'havien fet marxes atlètiques de velocitat i amb aquest nou plantejament s'introduïa en aquest terreny una mica d'intel·ligència i de previsió. Segons els membres d'aquest club aquesta primera Marxa de Regularitat va demostrar que no tots els excursionistes sentien desitjos de ser atletes.

El màxim acostament entre l'excursionisme i l'alpinisme tingué lloc l'any 1921 quan el CEC va ser convidat a assistir al Comitè Internacional Olímpic. El 1927 Folch i Guilera assistí a diferents actes entorn de la col·locació de la primera pedra de l'estadi de Montjuïc. L'inici de la Guerra Civil i la Segona Guerra Mundial trencà aquesta via d'apropament a l'esport olímpic a casa nostra. A escala europea, el Comitè Olímpic Internacional va crear en aquells anys uns premis especials per a les gestes que sobresortissin en el camp de l'alpinisme.

Relacionat al tema de l'atletisme dins del moviment excursionista, algunes entitats varen acollir seccions de ciclisme.

La dècada dels anys vint és la introducció del càmping al nostre país.

L'escalada neix quan hi ha una voluntat per conquerir una via i és essencial pensar que es pot vèncer en aquesta lluita. L'escalada a Catalunya comença el 1917, amb retard, tenint en compte que el Mont Blanc havia estat escalat l'any 1786. Però no fou fins al 1922 que es recolliren les seves activitats en el Butlletí del CEC, secció Crònica Alpina. Començà amb l'ascensió al cim superior del Ecos de Montserrat feta per Lluís Estasen i Pau Giménez i l'ascensió al Cavall Bernat de Sant Llorenç (Estasen i altres).

L'autor també fa referència a l'excursionisme fora de Barcelona i ens diu que a diferents ciutats o pobles, l'excursionisme té característiques pròpies. Cita el Centre Excursionista de Balaguer que l'any 1930 feia excursionisme clàssic. Un altre exemple és el de Granollers on hi ha una secció d'estudi per fer treball científic o estudis de caire comarcal que havien perdut certa importància des de la capital. Neixen abans els excursionistes que l'entitat que els acull.